

1. Aamu jo alkoi sarastaa,
kutsui taival vaeltajaa,
silmissään unen tähti,
toiviotielleen hän lähti.
2. Anna anteeksi suru
ja kyyneleet nää,
ne rakkautta on
ja ikävää.
3. Aamunkoitosta iltaruskoon
kulkijan elämän taivaltaa.
Määränpäähän saapuessaan
uneen rauhaisaan vaipua saa.
4. Aikamme on lyhyt,
syttyvä, sammuva kuin liekki.
5. Aurinko laskee, jo pitenee varjot,
aika on eron ja jäähyväisten.
Poissa on ystävä kallehin...
6. Ei häntä, jolta tähdet radan saa,
voi ihmisajatukset taivuttaa.
7. Ei mikään voi kuolla, ei kukat,
ei tuuli, ei rakkaus kuolla voi.
Ohi polku vain kulkee ja kukat jää
taakse ja muualla tuuli soi.
8. Elo, onni, lyhyt maallinen,
ilo ikuisuudessa on iankaikkinen.
9. Ei pelkoa taivaassa,
vain rauha ja ikuisuus.
10. Elo mainen kun iltaan raukes,
oli tyyntä ja rauhaista niin.
Joku portti vaan hiljaa aukes
ja se iäksi suljettiin.
11. Enää takaisin tahdo en,
kaipaa en elämää.
Kevyt kulkea on...
Miten soi sävel ilmojen huilun,
miten soi urut tuulien
Enkelit soittavat kellojaan,
sua oottaa luokseen jo Luoja.
12. Ei kipua, ei vaivaa enää,
olet saapunut rannalle
Rauhan maan.
Muistoissa - vaikka nyt poissa,
tulet kanssamme kulkemaan.
13. Ei kuolema ole arvoitus,
joka kerran ratkeaa,
se on ihmisen ihana oikeus
taipaleensa tehtyä nukahtaa.
14. Ei kuolema ole arvoitus,
vaan väsyneen ihmisen oikeus
päästä mullan alle nukkumaan.
15. Ei kuulu askeleet rakkaimman,
tupa tyhjänä tyhjyyttä huokaa.
Tuli aikasi täältä lähteä pois,
minä yksin tänne suremaan jäin.
16. Ei läheinen arvaa, ei silmä nää,
miten lähellä onkaan määränpää.
Me katsomme jälkiä kättesi töiden,
kiittäen, kaivaten, ikävöiden.
17. Elon päivä painui kohti loppuaan,
kaikki hiljeni kuin käyden
nukkumaan. Sammui silmä
niin kuin loiste auringon,
ajan kello näyttää, ilta tullut on.
18. Elos tuskat häipyvät usvain taa,
nuku iäisyyden unta rauhaisaa.
19. Elämä on kuin aamurusko,
uusi nouseva päivä,
joka hetken loistavana
hehkuu ja sammuu
iltaan hiljentyvään.
20. Elämän kirjokangas on punottu
monenlaisista säikeistä:
kauniista ja vahvoista,
iloisista ja värikkäistä,
arvokkaan elämäntyön mittaisista.
Illan ehtiessä säie ohenee,
koittaa levon hetki.
21. Elämäsi oli työtä,
sydämesi oli hyvyyttä.
Olkoon leposi rauhaisaa.
22. Emme arvanneet aamuna keväisen,
ett' oli se päiväsi viimeinen.
Ei lähtöäs todeksi uskoa vois,
sua emme viel' antaneet ois.
23. Emme nähneet kun silmäsi sulkeutui,
emme hyvästiä sanoa saaneet.
Ei täältä kauniimminkin lähteä vois,
kun hiljaa nukkua pois.
24. Elämäntaipaleesi tehty on
ja poiss' on elon huoli, olo levoton.
Pian kätes' rakkaimpasi kädessä on.
25. Elämää eivät ole päivät,
jotka ovat menneet,
vaan hetket,
jotka muistetaan.
26. Ei pieni sydän ymmärtää voi,
miks' isi niin äkkiä otettiin pois.
27. Ei polulla armasta astujaa,
vain kaipaus kodissa asustaa.
Me muistamme jälkiä kättesi töiden
kiittäen, siunaten, ikävöiden.
28. Ei päivää tiedä, ei hetkeä kukaan,
milloin on mentävä Noutajan
mukaan.
Tuli sulle vuoro nyt lähteä pois,
juuri kun kesä kaunein ollut ois.
Ei pääty elämä kuolemaan,
vaan vaihtuu uuteen, parempaan.
29. Ei suurempaa rakkautta,
ei lujempaa ystävyyttä,
ei lämpimämpää syyliä -
jäljelle jäi suunnaton kaipaus.
30. Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.
31. Elo täällä kuin unta ja varjoa on,
veden lailla se hiekkahan haihtuu.

32.
Ei syvemmin suru voi koskettaa,
kun käsi rakkaimman kädestä raukeaa.
On poissa niin rakas, läheinen,
siks' kuvasi kultaisen
suljen kätköihin sydämen.

33.
Ei tiennyt hän
päivää viimeistään,
oli vain heikko aavistus.
Ja kun valkeni
päivän sarastus,
oli poissa hän,
unessaan jätti elämän.

34.
Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin haihtuva hetkinen.
Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin hiukkanen, hetkinen,
valot, varjot vuoroin täyttää sen,
kuka tietää päivänsä viimeisen.

35.
Elo uuras on ehtinyt iltahan,
käsi ahkera väsynyt.
Työpäivä pitkä on päättynyt,
lepo iäinen on saapunut.

36.
Elon iltaan päivä tummui,
saapui rauha, tuskat loppui,
alkoi uni viimeinen,
sydän sairas loppuun löi.

37.
Elon iltasi joutui ja matkasi pää
kesäamuna saapui hiljaa.
Elon liekki hiipuen sammui pois,
miten väärin rauhaa itkeä ois,
mutta luopua mummosta rakkaimmasta,
mikä estäisi kyöneleitä vuotamasta.

38.
Elon polkua yhdessä kuljettiin,
oli matkaa niin monenlaista,
oli joskus tyyntä ja rauhaista,
oli myötä ja vastakkaista.
Elämää tää ei oisikaan,
jos tyyntä ois' meren pinta,
se taistelu vasta on elämää,
kun on taisteltu elämän hinta.

39.
Elon polkuja yhdessä kuljettiin
monta ihmeellistäkin matkaa.
Sinä ensiksi saavutit matkan pään,
minä vielä hetken saan jatkaa.

40.
Elon päivä iltaan kallistuu,
sato kypsä maahan painautuu,
taipuu täysinäinen tähtikäpää,
työ ja muistot aina jälkeen jää.

41.
Ero kestävi vain vähän aikaa,
taas ylhäällä kohtaamme sun.

42.
Et palannut niinkuin toivomme oli,
et tullut luoksemme enää.
Vaikka aika suruumme lohtua tois,
ei tyhjiyttä koskaan se poistaa vois.

43.
Emme nähneet kun silmäsi sulkeutui,
emme hyvästiä sanoa saaneet.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä on,
vain kaipaus suuri ja sammumaton.

44.
Emme unohda muistoas kaunistaa, hyvää,
viime leposi olkoon rauhaista, syvää.

45.
Hiljaa siirrymme lepoon iaiseen,
Luoja suloiseen suojelukseen.

46.
Hauras hellä ihmissydän
uupui mieli väsynein.
Antoi hyvä päivä tietä,
kantoi kotiin eksyneen.

47.
Herra, kädelläsi uneen painan pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.

48.
Hetket hiljaiset jälkeesi jäivät
kullaten muistojen kirkkaimmat
päivät.

49.
Hiljaisuuden äärelle,
sä miksi käyt näin varhain.
Ain sydämässäin sinusta,
säilyy muisto parhain.

50.
Hyvän ihmisen muisto
miten mieltä se lämmittää,
miten aina sen soinnusta sieluun
sävel pieni soimaan jää.

51.
Hän, joka antaa surun
antaa myös lohdutuksen.

52.
Hän sinne eeltä lähti
mua siellä odottaa,
on hellä johtotähti
lähemmäs Jumalaa.

53.
Herposi käsi auttava, antava,
huoltamme kantaja.
Kiitos, isä, kaikesta.

54.
Hyvien muistojen kultaiset säteet
loistavat lävitse kyynelten.

55.
En viipyä voi, en viipyä saa,
tuhat tuttavaa siellä jo vuottaa.
Puut piiskuttaa, veet loiskuttaa,
vene vartoo miestä ja nuottaa.

56.
Hyvän, ahkeran ihmisen muisto
niin paljosta kertoa voi,
se kertoo kaikesta siitä,
minkä elämä aatelo.
Siitä kertovat tuhannet tunnit,
työn ääressä vierineet,
kevyet sekä raskaat
nyt jo vaienneet askeleet.

57.
Hän poistui elämän saatosta hiljaa,
me näimme jo korren murtuneen.
Näin korjattiin sukumme vanhinta viljaa,
hänet siunaamme iäisyysmatkalleen.

58.
Hiljaa kärsit tuskien taakan,
nukuit kun uupumus voimasi vei.
Siirryit sinne, missä on rauha,
missä on tuskakin tuntematon.

59.
Hiljaa saapui Noutaja lauha,
hellästi irroitti kahleet maan,
kuljetti sinne, missä on rauha,
missä ei tuskaa milloinkaan.

60.
Hiljaa sammui silmä rakkaan,
hiljaa katkes kahleet maan.
Hiljaa laskemme äidin rakkaan,
isän vierelle nukkumaan.

61.
Hiljainen vaeltaja maan,
elon ehtoon tullen levon saa.
Nuku unta rauhaisaa.

62.
Hiljeni askel elon tiellä,
uuvuit kun sairaus voimasi vei.
Nukkuos rauhassa kauneinta unta,
muistosi koskaan unhoitu ei.
Hiljeni askel elossa ehtoon,
väsynyt sydän levon sai.

63.
Hyvä on nukkua lepohon, rauhaan,
sen joka päivänsä täydeksi saa.
Siirtyä rantaan tyynehen, lauhaan,
kun iltapilvet jo ruskottaa.

64.
Hyvä on nukkua väsyneen,
uinua tuskista uupuneen.

65.
Hauras hyvä äidin sydän
uupui mielin väsynein,
antoi kesäpäivä tietä,
kantoi rauhaan ikuiseseen.

66.
Heittäkää arkulle varovasti multaa,
siellä on ukki, siellä on kultaa.

67.
Helmassa hellän paimenen
hyvä on olla lapsosen,
ikikevähän ihmemailla,
ikijajoiksi huolta vailla.

68.
Hiljaa elit, hiljaa sammuit pois,
niinkuin päivä mailleen mennyt ois.

69.
Hiljaa huokaa kotikoivut,
valittavat vainiot,
armas astuja on poissa,
uurastaja uupunut.

70.
Ihana on se tie,
joka meidät rauhaan vie.

71.
Ihminen on kuin
tuulen henkäys,
hänen päivänsä kuin
pakeneva varjo.

72.
Ihmiset niin vaiti kulkee,
varjot on niin lempeät.
Hiljaa uutimia sulkee
kätet näkymättömät.

73.
Ilta on tullut, Luojani,
Armas ole suojani.

74.
Ihana rauhan ranta,
suloisen levon antaa,
vaivoista vapahtaa,
surut, murheet lopettaa.

75.
Ihminen on kuin tuulen henkäys,
hänen päivänsä kuin pakeneva varjo.

76.
Ihmisessä vain kuolevainen katoaa,
hyvyys, rakkaus ikuisesti jää.

77.
Ilo hetkessä häipyvi maailman tään,
kuni kuihtuvi kukkanen täällä.
Elo täällä kuin unta ja varjoa on,
kuin kuohuva koski, se on levoton,
veden lailla se hiekkahan haihtuu.

78.
Ilta kun yöksi vaihtui,
tuli rauha ja hiljaisuus.
Yksi portti vain hiljaa aukes
ikirauhaan ja kirkkauteen.

79.
Isä, suo anteeksi suru
ja kyyneleet nää,
ne kaipausta on
ja ikävää.

80.
Itsesi uhrasit, kaikkiesi annoit,
hellien meitä vaalit ja kannoit.

81.
Jo päättäneet on päivän työt,
jo pääsit lepohon.

82.
Joka hetkistä ajoilta lapsuuden
ja kaikista päivistä jälkeen sen,
Sinua kiittäen, Mummo.

83.
Jokainen lähtö voi olla viimeinen,
jokainen hyvästijättö jäähyväinen.

84.
Jäi muisto kaunis, kallis, meille.
Hyvän sydämes siunaus elomme
teille.

85.
Jokaisella on omat purjeet
ja haluttu suunta,
jota päivien tuulet ja
elämän myrskyt sekoittavat
piirretyn reitin suuntaa
muutellen.

86.
Jäi jälkeesi kaipuu -
jäi sanaton suru.

87.
Jäi jälkeesi kotipiha hiljainen
sen puut ja pensaat lintuineen.
Ovat ahkerat kätesi rauenneet
ja päättäneet arkiset askareet.

88.
Jää kaunis maa,
elo täällä jää,
tien yllä tähtönen hohtaa,
ei kuolo voi olla matkanpää,
se portti ikisuuteen johtaa.

89.
Ja kerran tuskaa vailla
hän herää uuteen elämään.

90.
Jokaisessa poisnukkuneessa ystävässä
me kadotamme osan itsestämme,
usein juuri parhaan osan.

91.
Jumalan kämmenellä
ei pelkää ihminen,
Jumalan kämmenellä
ei kukaan ole turvaton.

92.
Jätti jäljen ihanan,
kaaren kauniin, loistavan,
lensi syliin Jumalan.

93.
Järven rantoja laineet huuhtelee,
puut hiljaa kuiskii, kuuntelee.
Ei saavu soutaja venheelleen,
ei lähde vesille verkoilleen.

94.
Jätit meille muiston valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.

95.
Kaikella on aikansa,
mutta ihminen ei tunne
Jumalan asettamia aikoja.

96.
Kaikki elon siteet kerran katkeaa,
muistojen kauniit kiteet ainiaksi jää.

97.
Katsoi Herra ajan täyttyneen
kutsui luokseen väsyneen.

98.
Kauneinta on hämärtyessä illoin.
Kaikki taivaan rakkaus on silloin
kerääntynyt valoon tummuvaan..

99.
Kauniit muistot eivät koskaan
kuole,
eivätkä milloinkaan jätä yksin.

100.
Kaunis on kuunnella
kutsua Luojan,
nukkua pois, kun jo uupunut on.

101.
Kun kerran viimeisen suljen
nämä silmäni unista maan,
yhä ylemmäs silloinko kuljen,
yhä kauemmas nähdäkö saan.

102.
Kun loppuvat voimani kerran,
uni ylleni valahtaa,
se luona elämän Herran,
iankaikkisen hengen saa.

103.
Kun pitkän elämän elää saa
voi rauhassa nukahtaa .
Kun kaikki on valmista,
tehty työ, on edessä rauhaisa yö.

104.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

105.
Kauniit olivat onnemme päivät,
kauniit muistot jäljelle jäivät.

106.
Kuunsäde tarttui sun untesi leijaan,
nukkua saat sinä tähtien heijaan.
Isä, noutaja saapui jo Sulle,
joka niin hiljaa irrotti sitehet maan.
Häipyi kanssasi kauaksi sinne,
missä ei tuskia ole ollenkaan.

107.
Kauniina nauhana vuosien päivät,
helmenä jokainen muistoksi jäivät.
Elämän päivien ketju on kallis,
helmist' ei yhdenkään kadota sallis.

108.
Kauniisti laski keväinen päivä,
kultainen äiti matkalle lähti.

109.
Kehtolaulun taivaallinen lintu
laskeutui päälle lapsen pään;
kantoi kimmeltävään Unen Maahan
lumisulkaisilla siivillään.

110.
Ken tulkita vois
kaiken tarkoituksen -
me jäämme vaiti,
hiljaa nöyryten.

111.
Ken voi karttaa kuolon teitä,
ken voi estää kyyneleitä.
Tuoni tempaa rakkaimmankin,
riistää kaikkein kalleimmankin.
Kesäpaikan ranta niin hiljainen,
turhaan odottaa tuttua kulkijaa.
On kalamiehen kädet rauenneet,
katse järvelle sammunut on.

112.
Kiitos ja siunaus hiljainen myötä,
matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

113.
Kiitos hoivasta lapsuuden,
kiitos päivistä nuoruuden,
rakkaudesta, mi annoit meille,
ohjasit askelta hyvän teille.
Annoit eestämme parhaintas,
siunaamme Äiti sun muistoas.

114.
Kohtalon kellot ei edeltä soi,
sen eestä kukaan ei väistyä voi.
Sinun paikkasi tyhjääkin tyhjempi on,
ja surumme suuri ja loppumaton.

115.
Kun olet murheellinen,
katso taaskin sydämeesi
ja huomaat,
että itket juuri sitä,
mikä on tuottanut sinulle iloa.

116.
Kutoi kankahan elämä
unelmista, toivehista:
huolen tuoman tumman sävyn,
ilon värein välkehtivin,
kaitaliinaks' kuvioi,
muistoin siihen lämmön loi.

117.
Koitti kevään kuulas ilta,
kuulit kutsun hiljaisen,
lähdit luota rakkaittesi,
saavuit kotiin ikuisen.

118.
Koko aamun ja päivän palas'
kuvas' lempeä sydämeen,
vedin illalla uutimet alas,
surun päästin valloilleen.

119.
Kotirannat kauniit koivuineen,
vaihtui ikikotiin iäiseen.

120.
Koskaan ei tiedä,
onko aikaa paljon vai vähän.
Yhtäkkiä huomaa,
se päättyikin tähän.
Muistot kauniit voimaa antaa
surun raskaan hiljaa kantaa.

121.
Kotipolku hiljainen odottaa
nyt turhaan tuttua kulkijaa.
Ovat ahkerat kädet rauenneet
ja päättyneet arkiset askareet.
Me katsomme jälkiä kättesi töiden,
muistaen, kiittäen, ikävöiden.

122.
Kuin ehtymätön virran juoksu,
kuin tuntematon tuulen tie,
kuin kesäyössä kielon tuoksu,
se tuokionsa tuo ja vie.

123.
Kuin tuulen kulkua elämä on,
joka hetken haipuvan puissa soittaa,
sädeleikkiä lävitse pensaston,
punahehkua pilven, kun aamu koittaa.

124.
Kuin uni uneen
minä synnyin maailmaan
ja mieli on niin kevyt:
kuin kaste aamuun
minä kerran katoan.

125.
Kuljemme nyt kuin kuunnellen,
on poissa jotakin hyvää.
Sitä emme tavoita katsellen,
vaan tunnemme surua syvää.

126.
Kahtahalle kulkee joka tie;
jostain pois ja joltain kohti vie.

127.
Kaikella on määräaika
ja aikansa kaikella,
joka asialla taivaan alla.

128.
Kaiken teit sä onneksemme,
siitä sulle kiitoksemme.
Kaikesta huolen kannoit,
itsesi uhrasit, kaiken annoit.

129.
Kaipaa tuttu polku
rakkaan jalan astuntaa,
tuuli kotipuissa nyyhkii, valittaa.
Katse nousee linnunradan taa,
toive nähdä siru purppuraa.

130.
Kauneimmat muistot jälkeesi jäivät,
niillä on ikuinen sija sydämessäin.
Ne eivät kuihdu, ne kukkivat vain
ja säilyvät muistoissa ainiaan.

131.
Kuluneen veräjän avaten,
elämä lapsensa noutaa.
Polku on kanervareunainen,
pääskyt ilmassa soutaa.

132.
Kun aamu saapui, niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämessä nukkuneen.

133.
Kun aika päättyy,
alkaa ikuisuus.

134.
Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin näethän meidät päällä maan.
Me täällä alhaalla hiljaa aivan
sun tähteäs kirkasta seurataan.

135.
Kun elon vuodet karkaa
pois töineen, taistoinen!
Taas kynnän uutta sarkaa
ja uuden touon teen.
Ja kylväjä jos lienen
ma lintusille vaan,
ne ehkä laulun pienen
suo mulle lennossaan!

136.
Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin seuraathan lapsias päällä maan.
Teit eestämme täällä niin paljon työtä,
siit' kiitos isä - ja hyvää yötä.

137.
Kun myrsky on tyyntynyt
sydämeni rannassa,
minä lasken kaislaveneeni vesille
ja täytän sen rakkauden ajatuksella.
Kantakoot laineet ja ohjatkoon tuuli
sen sielusi tyynimpään satamaan.
Ota se vastaan, vaikka se olisi
haaksirikkoista ja myrskyistä luhistunut.
Ei se hento laiva ole tärkein
-vaan lasti, mitä se kantaa.

138.
Lähdit yli elonvirran
kirkkauteen uuden aamun.

139.
Lepää rauhassa,
tuulen kehdoissa,
tuoksussa kesäisen maan.

140.
Lepoa ja rauhaa
poisnukkuneelle.

141.
Luoja kauan valmisti viljaa
vuosi vuodelta verkalleen.
Nyt enkelit kypsän lyhteen
vei elämän Herralleen.

142.
Luoja päättää päivistämme,
tietää, tuntee elämämme.
Antaa rauhan, levon suo,
jokaisen Hän kutsuu luo.

143.
Laula, laula unilintu,
tuoksu tuomenterttu.
Nuku punapaitulainen,
pikku leppäkerttu.

144.
Lempeästi nukuit pois,
muistosi kaunis elää.

145.
Lepoon päässeen osa on onnekkain.

146.
Lepää rauhassa puoliso hellä,
suru raskas on sydämellä.

147.
Loppui tuskat, tuli rauha,
uni kaunis ikuinen.

148.
Me olemme niin kuin uni
ja niin kuin ruoho maan,
joka aamulla puhkee kukkaan
ja ehtoolla leikataan.

149.
Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy,
siellä nouseva aurinko hohtaa
ja sydämelles lempeän rauhan suo.

150.
Mitä tummempi taivas,
sitä kirkkaammat tähdet.
Mitä suurempi suru,
sitä lähempänä Jumala.
Muistoista elän, niistä lohtua saan,
muistot ei himmene milloinkaan.

151.
Mummo, me täältä vilkutamme
kun tähtenä taivaalta meitä katselet.

152.
Murtuu elon siteet,
kaikki häviää,
muiston kauniit kiteet
vain pysyviksi jää.

153.
Mutkainen tie perille vie,
vihreälle rauhan niitylle.

154.
Muun korvas aika, minkä vei,
sydäntä äidin koskaan ei.

155.
Muuttuvassa maailmassa
jotain on myös pysyvää,
Äidin muisto sydämessä
aina mieltä lämmittää.
Hoivaa sekä rakkautta
paljon äiti annoit.
Varttuneenkin lapsen vuoksi
aina huolia kannoit.
Kaiken teit sä parhaaksemme
siitä lämmin kiitoksemme.

156.
Mökin rantoja laineet huuhtelee,
puut hiljaa kuiskii ja kuuntelee.
Ei saavu soutaja venheelleen,
ei lähde järvelle verkoilleen.
Tuli sulle nyt vuoro lähteä pois,
juuri kun kevät kaunein ollut ois.
Niin hiljaa kuiskaamme sulle,
sua unhoita koskaan emme.

157.
Muistoista aika rakentaa lohdutuksen.

158.
Muistoissamme aika rakentaa
meille lohdutuksen.

159.
Me elomme yhteistä taivalta
hyvin nuoresta asti teimme.
Ja halki elämän aallokon
tätä yhteistä purttamme veimme.
Sinä ensin saavutit määränpään,
minun jäädessä tänne ikävään.

160.
Me kesässä nuoruuden kohdattiin,
valot, varjot ne tiellemme piirtyi.
Vuosikymmenet yhdessä kuljettiin,
ne muistojen silloille siirtyi.

161.
Me kuljimme yhteistä taivalta,
pienen kappaleen maista matkaa.
Sinä saavutit sataman rauhaisan,
minä yksin saan tietäni jatkaa.

162.
Me muistamme katseesi kirkkahan,
me muistamme hymysi hyvän.
Jätit meille sä muiston niin valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.

163.
Me muistamme äitiä siunaten,
elit kaikkesi antaen, uhraten.
Unes olkoon kaunista, pyhää.

164.
Me muistamme sinua siunaten,
me kaipaamme hymyäs hyvää.
Elit kaikkesi antaen, uhraten,
unes olkoon kaunista, pyhää.

165.
Me saavumme rantahan vihreään,
ja kukkasat kutsuen hohtaa.
Vaan taaksemme katse kun käännetään,
näky kirkas äkkiä kohtaa:
sumu haihtunut on,
tie selvänä kullassa auringon.

166.
Me tunnemme surua ja ikävää,
vaan muistot kauniit meille ukista jää.

167.
Me yhdessä elomme polkuja
hyvin nuoresta asti teimme
ja halki elämän aallokon
yhteistä purttamme veimme.
Tuli päiviä kirkkaita, onnellisia,
tuli päiviä tuskan täyttämiä.
Nämä kaikki nyt muistoissa
yhteen liitän,
Sinua kaivaten matkasta kiitän.

168.
Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy -
siellä nouseva aurinko hohtaa
ja sydämelles lempeän rauhan suo.

169.
Minä ystävän parhaan kohtasin
elon tuulien tuiveroissa.
Nyt yksin taas taivallan polkuain,
on ystävä viereltä poissa.

170.
Miten kestää jaksan mä eron tään,
alle murheen raskaan mä tänne jään.
On rakkain otettu rinnaltain pois,
mikä tuska enää sen suurempi ois.
Nuku rauhassa rakkaani mullassa
maan, sinun vierelles' kerran
viel' tulla mä saan.

171.
Miten vähän tiedämme
elämästä, maisen matkamme
määränpäästä!
Se loppuu kesken ja
surussamme vain muisto
on enää lohtunamme.

172.
Muistelen minä Sinua:
satakielet laulavat
yössäni hämärtyvässä.

173.
Niin hiljaa vierivi elämän virta,
sait täältä kutsun lähteä pois.
Niin hiljaa rakentuu muistojen silta,
oi jospa se koskaan ei lahota vois.

174.
Niin hiljaa enkeli kulkua johti,
elon virran valkeita rantoja kohti.

175.
Niin lähdit enkeli kultainen,
luo taivaan omien enkelten.
Niin lempeänä leviää hiljaisuus,
niin säteilevänä taivaan avaruus.

176.
Niin lyhyt askel
ajasta ikuisuuteen,
niin kapea raja
välillä taivaan ja maan.

177.
Näin aukeaa portti viimeinen
valoon ja lauluun lintujen.
Niin katkee elämä odottamatta,
niin saapuu murhe ilmoittamatta.
Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kaunis kuin kaunehin satu.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä on,
ja kaipaus sammumaton.

178.
Niin lyhyt oli sinulle elämän tiesi,
ei katso Tuoni, kenet se vie,
se oli määräys korkeimmalta,
vaikka se tuntuu niin katkeralta.

179.
Niin paljon kuin talvitaivas tähtiä saa,
niin on paljon ollut Sinulla minulle
antaa.

180.
Niin tuntuu kuin päivä maillaan ois,
kun Sinut vietiin meiltä pois.

181.
Niin väsyneenä loppumatkan kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmät suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton,
mutt' tiedämme sun hyvä olla on.

182.
Niin äkkiä erkanit luotamme pois,
kuin tyhjyyttä keväinen päivä ois.
Ei korvaa muistot sun rakkauttas,
ei polttavat kyyneleet kaipuuta.
Joka hetkestä menneestä kiittäen
sua muistamme rakkaamme siunaten.

183.
Niin äkkiä lähdit sä luotamme pois,
emme lähtöäs todeksi uskoa vois.

184.
Niin äkkiä lähdit sä luotamme pois,
emme vielä sua antaneet ois.
Suo anteeksi suru ja kyyneleet nää,
ne rakkautta on - ja ikävää.

185.
Niin äkkiä päivä sammua voi,
ei kohtalon kello edeltä soi.
Sydän itkee kaipuuta, ikävää,
enää muiston helmet kimmeltää.

186.
Nuku, lapsi, nurmen alla,
loista, tähti, taivahalla,
sydämeeni loista,
murheen tuska poista.

187.
Nyt aurinko kirkas ja lämpöinen
on paistava sulle ikuinen.

188.
Nyt aikaa mennyttä katselen
ja polkua yhteistä muistelen.
Oli kukkia varrella polun sen,
ilon, onnen sekä myös murheiden.
Niistä kaikista sidon seppeleen,
Rakas, Sinua kiittäen, kaivaten.

189.
Nyt olen vapaa
ja mukana tuulen
saan kulkea rajalla ajattomuuden.
Olen kimallus tähden
olen pilven lento,
olen kasteisen aamun pisara hento.
En ole poissa,
vaan luoksenne saavun
mukana jokaisen nousevan aamun
ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä.

190.
Nyt taivaan yrttitarhaan
sä muutit lapsosen,
sait onnen osan parhaan
ja suojan suloisen.

191.
Näin korjas kauniisti kypsän viljan
Hän, rakas tarhuri, aikanaan.
Pois kärsimyksistä kultaliljan
vei taivaan tarhoihin kukkimaan.

192.
Näin vain ajatelkaa:
Olen nukahtanut kevääseen,
silti teidän olen,
te myös lähelläni käynte edelleen.
Tallentakaa menneen parhaat muistot,
unohtua muiden antakaa.
Kuin ennen voimissain te minut
muistakaa.
Viimein sinne missä teitä odotan,
kevein askelin te saapukaa.

193.
Olet lähellä mummini mun,
tähtiin kun katson, näen sun.
Olet tähti, joka vilkutat minulle
silloinkin, kun elämän taakka painaa
raskaimmin.

194.
Oli päiviä kauniita, onnellisia,
oli hetkiä tuskan täyttämiä.
Ne muistoissain kaikki yhteen liitän
ja Sinua, rakkaani, niistä kiitän.

195.
Oli sulla sydän niin lämmin, hellä,
oli siellä paikka meillä jokaisella.
Mitään et pyytänyt, kaikkiesi annoit,
meitä aina muistit ja huolta kannoit.
Kauniit muistot voimaa antaa
surun raskaan hiljaa kantaa.

196.
Olit niinkuin tähdenlento,
lapsukainen pieni, hento.
Valon toit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

197.
Olit puoliso jalo ja parhain,
minkä ihminen matkalleen saa,
kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain,
mikä kalleinta ois' omistaa.

198.
Olit, äiti, tullut pieneksi niin,
sinut puimme valkovaatteisiin
ja kannamme kuin höyhenen
kirkkomaalle nukkumaan.
Sinulle lausumme
kauneimman kiitoksen,
sä otathan, äiti, vastahan sen.

199.
On ajaton avaruus,
arjesta irronnut ikuisuus.
On rauha, hiljaisuus.

200.
On ihmeellistä tietää
mit aavistaa ei voi
- valoisa laulut siellä
sun seurassasi soi.

201.
Olen hattara pilven
ja kukkanen maan
olen lintunen sinisiipi.
Mua kutsuu kerran enkelten maa,
ah heihin mä varmaan liityn.

202.
Olen polkuni päässä,
tuhansista erään
ja niitä on täynnä maa.
On viileä ilta, eräs päivä on mennyt,
on painunut metsien taa.

203.
On aika silmät sulkea
ja lepoon painaa pää.
Herran käsi siunaava,
sun otsallesi jää.

204.
On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

205.
On Jumalan kädessä ihmisen tie,
Hän matkamme määrää ja perille vie.

206.
On lähdön hetki saapuva,
se kaikki kohtaa kerran.
Vaan milloin, millä tavalla,
se tiedossa on Herran.

207.
On lempeä levonmaa,
unen kaarisilta sinne johdattaa.

208.
Onnellinen hän,
joka päänsä painaa
iankaikkisen Isän syliin.

209.

On katkennut side viimeinen,
mi yhdisti meihin lapsuuden.
Uni ikuinen tuuditti äidin pois.

210.
On koti niin tyhjä ja hiljainen,
on murhe niin raskas kantaa.
Ei kuulu sun äänesi rakkahin,
sydän itkien hiljaa kaipaa.

211.
On muistosi kaunis,
niin kirkas ja hyvä,
ja meillä on tunne:
olet luonamme yhä.

212.
On päivä päättynyt, on tullut ilta.
On pursi irronnut maan laiturilta,
ja saapunut on rauhan satamaan.

213.
On raskasta luopua rakkaimmastaan,
vaikka tietääkin: hetkeksi ainoastaan.

214.
On tuska, sairaus, kyyneleet nää,
sun kohdaltas kaikki ohi tää.
Nyt aurinko kirkas ja lämpöinen,
on paistava sulle ikuinen.

215.
On vain hiljaisuus
ja suru sanaton,
mutt' tiedämme
sun hyvä olla on.

216.
On väsyneelle hetki parhain,
kun helähtääpi iltakello armain.
Se soittaa suuren juhlan hiljaisuuteen,
se siivin kantaa sielun eloon uuteen.
Oven kahvaan, kynnyspuulle
jäi kaipaus kukkimaan.
Se kuiskaa kysyvän suulle:
- ei erhettä milloinkaan
tee elämän antaja meille -
vaikka tänään tuntuukin niin.

217.
Palaa aikansa liekki elämän,
hehkuu hiillos, hiljaa hiipuu,
sammuu pois.

218.
Paljon kärsit, paljon kestit,
viimein rauhan saavutit.

219.
Pienet askeleet arkana arkulle käy,
missä on ukki, ei ukkia näy.

220.
Pieni talo järven rannalla,
piipusta nousee savu.
Miten lohduttomat ilman sitä,
talo, puut ja järvi.
Pientä on kaikki tää,
pieniä laulus' ja vaivas'.
Suuri on määränpää,
suuri on meri ja taivas.

221.
Pitkän päivän jälkeen saapui ilta,
lähdit matkallesi kotitänhuvilta.
Nukuit suven tuoksuun, lauluun lintujen.
Sait kutsun kotiin, luokse rakkaiden.

222.
Päin kaunista kaukorantaa,
nyt matkansa siunattu vie.

223.
Pitää niin raskas
olla elon retki,
nyt surun kyynel, surun hetki.
Vain kauniit muistot
mielessäin,
jatkaa voin elämää eteenpäin.

224.
Polkua mennyttä katselen,
sidon muistojen kukista seppeleen.
Siihen kukat niin ilon kuin
murheenkin,
polun varrelta poimin,
jota kuljettiin.

225.
Päivänä kauniin kesäisen
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on,
surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot rakkaat.

226.
Päätyi pitkä kaari elon,
väsynyt on saanut levon.
Nuku unta rauhaisaa.

227.
Päätyi tuskat, kärsimykset,
nukuit uneen ikuisen.
Pääsit sinne, miss' on rauha,
minne mielit, kaipasit.

228.
Rakas ystävä
ei koskaan kuole.
Hän elää ajatuksissamme,
sydämissämme, muistoissamme.

229.
Siellä on polut tasaiset astua.
Siellä ei silmät voi kyyneliin kostua.
Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot.
Siellä on pehmeät nukkua kehdot.

230.
Silmät alasluotuna,
ripsillä kyyneleet -
suru ikimuistoinen
etten mistään löydä
lohdutuksen sanaa.

231.
Soi holvistossa sävel hiljainen,
on matka päättynyt,
on aika jäähyväisten.

232.
Soi temppelin kellot hiljaa.
Elon Herra on niittänyt viljaa,
surun tuonut on tullessaan.

233.
Surun kyynelten
lävitse loistavat
onnelliset muistojen
kultaist säteet.

234.
Sydän uupunut levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

235.
Säveltä hiljaisuuden
sanat ei häiritä saa.
Kirkkaus ikuisuuden
ihmistä koskettaa.

236.
Sammui loiste silmien valon,
taukosi sykintä sydämen jalon,
herposi käsi auttava, antava,
rakkaus kaikkien kuormia kantava.
Päivänpaiste muistollesi.

237.
Sammui silmä, mi' aina valvoi,
käsi hellivä raukesi.
Uupui sydän, mi' aina palvoi,
ja rakkaudesta sykkäili.

238.
Sammui täällä elon liekki hiljaa,
loppui tuskat kauan kestäneet.
Tuoni niitti kypsyyttä viljaa,
jäi meille kaipuu, kyyneleet.
Seisoit suorana vartiopaikallas,
elon tuiskuissa, tuulispäissä.
Tartuit tyynenä purtesi peräsimeen,
myös sumussa, myrskysäissä.
Nyt päivätyösi on päättynyt,
on vaihtunut vartiosi.
Olet saapunut rauhan satamaan.

239.
Sen tiesi kevään aurinko,
sitä kuiski vieno tuuli
ja siinä pesää tehdessään
sen pihan linnut kuuli.
Se soi laulussa lintujen:
tää aamu on rakkaamme viimeinen.

240.
Side viimeinen kotiimme lapsuuden
näin katkesi hiljaa sammuen.
Sulle kiitokset kauneimmat tahdomme
antaa,
sinut vierelle isän nukkumaan kantaa.

241.
Siell' kaunis kannel soi,
se veisaa virttä uutta,
ei koskaan lopu se,
ei koskaan vanhene.

242.
Siellä on sulla nyt kirkasta aina,
siellä ei siipiäs maan tomu paina.

243.
Siellä he kulkevat
tähtien rivissä kirkasta vanaa,
äiti ja isä peräkanaa.
Siellä he jollain planeetalla
puutarhakeinussa pihlajan alla
viipyvät ääneti nuoruuden muistoissa.
Jälleen yhdessä, isä ja äiti.

244.
Sinun rauhasi anna mulle,
elon vaiheet kirkastain.
En pyydä tyyntä tietä,
sinun tahtosi tietä vain.

245.
Sinä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, kaikkesi annoit.

246.
Sinä saavutit rajan edeltä päin,
minä sinua kaipaamaan tänne jäin.

247.
Sinä teit minun eloni lauluksi
ja mun arkeni sunnuntaiksi,
sinä kylvit mun polkuni kukkihin
ja korpeni kotimaiksi.
Vain kaivata, kaivata voin.

248.
Soita tuuli, kerro ikävämme,
uni kaunis anna isällemme.

249.
Sulle aukes autuaitten saari,
meille muistojen jäi kaunis kaari.
Sun muistosi kallis ainiaan
jää kauniina mieliimme loistamaan.
Vaikk' sydämes kultainen väsyi pois,
emme hyvyttäs', lämpöäs'
unhoittaa voi.

250.
Surren seisoo kotikoivut,
valittaapi vainiot.
Armas astuja on poissa,
uskollinen uurtaja.

251.
Sydän lämmin ei syki enää,
vaan muistosi kaunis iäti elää.

252.
Sun kuvasi lapseni kultainen
mä kätken pohjahan sydämen:
elon polkuja täällä kulkeissain
sua muistelen siunaten, rakastaen.

253.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, kaikkesi annoit.

254.
Sua huudan tuhannesti -
poiss' ootko kokonaan?
Ei - jotain ikuisesti
sinusta pitää saan.
Jää jäljelle ees hiven
sinusta: muistos jää,
kuin kalliin jalokiven
sen tahdon säilyttää.

255.
Takana elämän tuulet,
eessä rauha – iäisyys.

256.
Täällä pohjan tähden alla
on nyt kotomaamme,
mutta tähtein tuolla puolen
toisen kodon saamme.

257.
Täytyi määrä päivien,
joutui päivä iltaan.
Kääntyi katse
taivaan kaarisiltaan.

258.
Tämä varjojen maa, jää kauas taa,
vihdoin väsynyt sydän levon saa.

259.
Toi ilt viestin niin yllättäen,
kulki noutaja varrella tien.
Ei sallinut kotiin Sinun palata
vaan matkalle mukaansa vei.

260.
Tuli aikasi lähteä täältä pois,
en sua vielä antanut ois.
Tuli tuonelan virralta pursi,
elon rantaan pysähtyen.
Se tuonelan tumma pursi
vei rakkaan ihmisen.
Vei kauas ulapan taakse,
levon maahan rauhaisaan.
Siell' on utujen untuvavuode,
hyvä levätä väsyneen.

261.
Takana elämän tuulet,
edessä rauha - iäisyys,
olkoon elosi pursi
rauhan satamaan saapunut.

262.
Tunsit metsät, tunsit veet,
soi sulle luonnon kanteleet.
Näit sinitaivaan ja pilvet siellä,
ne kertovat: olet taivaan tiellä.
Tuokion verran
saimme olla yhdessä
varmoina siitä,
että rakkautemme
kestää tuhannen vuotta.

263.
Tähtöset syttyy
kullaten maan,
kaipuuni kiittää
tähtien taa.
Siellä mä lohdun
syömmeeni saan
tuskani tyyntyy
rauhan mä saan.

264.
Taivaan pilvet, tuulet maan
seuraksesi sinne saat.
Kulkusi on vaivatonta
vaikka kuljet virstaa monta.
Kipua sä tunne et.
Hiljaisuutta kuuntelet.

265.
Uinuos vaan, rauhaisaan,
linnut on lauluunsa nukahtaneet,
untuviin uinahtaneet.
Tuutivat laulut sua rakkauden,
siunaavat siivet enkelien,
uinuos pieneni vaan.

266.
Unen purppurasiltaa pitkin tule
kun kaipuu on lohduton.
Pidä kädestä kiinni silloin
kun minulla vaikeinta on.
Ja luokses kun tulen - milloin -
ole minua vastassa silloin.

267.
Uupunut matkaaja
rannalla himmeän maan,
astui aurinkolaivaan,
suureen ja valkeaan.

268.
Valon kultaisten
porttien avautuessa
hymyilevät enkelit, aivan hiljaa.
Eikä kärsimystä enää ole.

269.
Vene irtosi hiljaa rannasta
vei soutajan mukanaan.
Oli valaistu vastaranta
vana veneen jäi jälkeen vaan.

270.
Voi, että ikkunat näkevät
ja seinät muistavat
ja puutarha voi surra
ja puu voi kääntyä kysymään
kuka ei ole tullut
ja mikä ei ole hyvin,
miksi tyhjyys on raskas
eikä sano mitään.

271.
Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden
– tuhat muistoa kultaakin kalliimpaa.

272.
Viheriäisille niityille Hän
vie minut lepäämään.

273.
Väsinyt sielu rauhan sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

274.
Vaikene sydän, kuuntele hiljaa;
on kuolema niittänyt
kalleinta viljaa.

275.
Vaikka erkanee tiet päällä maan
jää jäljelle muistojen silta.
Sinut muistojen sillalla kohdata saan
joka ikinen päivä ja ilta.

276.
Vaiti seisoo pihapuut,
ikävöivät kukkamaat,
kaipaa tuttu pihapolku
rakkaan jalan astuntaa.

277.
Vaivu varjohon kukkasten,
lepää lehdossa Rauhan maan.
Vaikka puhdasta kultaa sydän ois,
se kuitenkin uupuu ja sammuu pois.
Vain muistot ja rakkaus jäljelle jää.

278.
Vaikka tiesimme surun saapuvan,
silti toivoimme elämän jatkuvan.
Yksi tieto kuitenkin lohduttaa,
nyt unesi ei ole tuskaissaa.

279.
Väsyneenä silmäsi suljit,
siihen hiljaa nukahdit.
Yli rajan silloin kuljit,
rauhan rannan saavutit.

280.
Väsyneelle lepo ihaninta on,
päästä vaivain alta illan varjohon.
Heittää harteiltansa taakka elämän,
nukkua syliin Tuonen lempeän.
Vuosista kaikista sua kiitän vielä,
muistoista rakkaista yhdessä
käydyllä tiellä.

281.
Väsytys saapui hiipien hiljaa,
vei voimat ja unen antoi.
Se taittoi sukumme vanhinta viljaa,
pois rakkaamme luotamme kantoi.

282.
Väsinyt sydän levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.
Värähti hiljaa välkkyvät veet,
kuiskasi korvessa tuuli.
Kukkaset vaipuvat rukoukseen,
siintävä korkeus kuuli.

283.
Älkäämme itkekö niitä päiviä,
joita meille ei enää tule,
vaan iloitkaamme ja
kiittäkäämme niistä päivistä,
jotka olemme saaneet yhdessä elää.

284.
Äiti, ansaitset kiitoksen kauneimman,
levon tyynen ja rauhaisan.

285.
Älkää murehtiko sitä, että hän on
kuollut, vaan iloitkaa siitä,
että hän on elänyt.

286.
Äiti kultaisin on meidät jättänyt,
mummi rakkain pois nyt lähtenyt.
Hiljaa kaikuvat temppelein kellot
yli kotoisen kirkkomaan,
sinne saatamme äidin parhaan,
isän vierelle nukkumaan.

287.
Äiti on kielen kaunein sana,
äiti on parhain lohduttaja.
Silloin kun maailma syrjii lasta,
äiti ei lakkaa rakastamasta.
Äiti on taivaan kirkkain tähti
- sittenkin vielä -
kun iäksi lähti.

288.
Yhä kielot valkeat kukkivat
ja sireenitertut hohtaa,
yhä välkkyvät lempeät lahdelta,
venerantahan polku johtaa -
vaan autius katsovi,
hiljaisuus haastaa.

289.
Yläpuolla tähtitarhain
valoon herään yöstä maan,
sielulleni levon saan.